

De serie 'Woodwalkers' bij Clavis

De metamorfose (eerste boek)

Gevaarlijke vriendschap (tweede boek)

Het geheim (derde boek)

De vreemde wildernis (vierde boek)

Sporen van de vijand (vijfde boek)

Dag van de wraak (zesde boek)

Katja Brandis

Gevaarlijke vriendschap

Woodwalkers

Met illustraties van Claudia Carls
Vertaald door Ingrid Vandekerckhove

Voor Lina

Katja Brandis
Woodwalkers. Gevaarlijke vriendschap

Derde druk 2021

© 2017 Arena Verlag GmbH, Würzburg
© 2019 voor het Nederlandse taalgebied:
Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties: Claudia Carls
Vertaling uit het Duits: Ipsissima Verba/Ingrid Vandekerckhove
Oorspronkelijke titel: *Woodwalkers. Gefährliche Freundschaft*
Oorspronkelijke uitgever: Arena Verlag GmbH, Würzburg
Trefw.: gedaanteverwisseling, identiteit, vriendschap
NUR 283
ISBN 978 90 448 3488 8
D/2019/4124/117
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Ik ben nu al enkele maanden op Clearwater High en leer er als transformeerder met mezelf en met de mensen te leven. Over enkele dagen vieren we Nieuwjaar op school. Vroeger noemde ik het ‘de nacht van de kleurige sterren’. Als poema had ik er geen idee van hoe en waarom mensen dat met die lichtsterren deden. Mijn zus en ik hadden ons voorgenomen om het uit te zoeken.

Maar helaas ...

Kleurige sterren

Mijn poten zonken weg in de sneeuw. Opgewonden zoog ik de ijzige, heldere berglucht naar binnen. Vanaf een heuvel keek ik naar de stad van de mensen beneden. *In de nacht ziet de stad er mooi uit*, fluisterde ik in gedachten. *Al die lichten ...*

Mia wierp een korte blik op het dal en krabde met haar achterpoot aan haar oor. *Zodra we weten waar de kleurige sterren vandaan komen, gaan we naar de supermarkt, oké?* Ze keek me smekend aan.

Vergeet het! Weet je dan niet meer wat er de laatste keer gebeurd is? Met grote sprongen rende ik de berg af. Hoe kon Mia nu aan eten denken? Mijn maag was nog volledig verkrampt, ik zou geen half konijn naar binnen krijgen. Alleen al bij de gedachte dat ik weldra weer onder de mensen zou zijn, kriebelde het in mijn hele lijf. Als we geluk hadden, zouden we vannacht weer een van hun vele geheimen onthullen. Ik had de stad goed geobserveerd en was er zeker van dat ik de getroffen voorbereidingen juist had geïnterpreteerd. Vandaag was het de nacht van het lawaai!

Wat denk jij? Waarom maken ze die knallende sterren? Ik bleef

er mijn hoofd over breken. *Ik wed dat ze het doen om dieren mee af te schrikken.*

Terwijl ze liep, keek Mia onrustig naar rechts en naar links. In de winter hadden we bijna altijd honger.

Ik aarzelde, mijn snorharen trilden. *Volgens mij doen de stadsmensen dat om er hun territorium mee af te bakenen. Die knallende sterren zie je en hoor je al van ver, dat is handig.*

We waren in het dal aangekomen en moesten erg uitkijken dat niemand ons zag. Geluidloos slopen we door de nacht tot we in de verte de eerste huizen zagen opdoemen. *Maar we gaan niet dichterbij, akkoord? Vanhier zien we genoeg.* Mia was net zo zenuwachtig als ik.

Nee, we zien nog niet genoeg. We moeten een beetje dichterbij gaan. Ik gaf haar een por tegen haar pelzige schouder omdat ze steeds langzamer begon te lopen.

Er was iets dat ze niet wist en dat ik liever niet wilde vertellen. Vorige nacht was ik hier ook geweest en had ik enkele dingen voor vandaag voorbereid.

Dankzij mijn fijne neus wist ik precies wanneer we de juiste plek bereikten. Ik begon meteen sneeuw en aarde onder een rots weg te vegen.

Wat doe je, Carag? Mia's stem klonk schril in mijn hoofd.

Ik heb hier een gat gegraven om onze kleren in te verstoppem. Nu moest ik het haar wel vertellen. *Vanhier ga ik verder als mens.*

Mia blies naar mij. *Drommelse everzwijnendans! Dat meen je toch niet!*

Jawel. Als ik wil uitzoeken waar de mensen vandaag mee bezig

zijn, moet ik wel van gedaante verwisselen. Dat is de enige manier, legde ik haar uit. Ze mogen ons niet in onze poemagehalte zien, want dan breekt er paniek uit.

Dat heb je vorige keer zelf meegemaakt.

Ze zijn bang voor ons.

Als mama en papa dat te weten komen! Mia ging zitten, dook in elkaar en verstopte haar kop tussen haar poten. Daardoor zag ze niet hoe ik van gedaante veranderde.

De winterlucht was zo ijzig dat ze op mijn naakte huid brandde.

Hoe zouden ze dat te weten komen? We zijn aan het jagen en daarmee basta. Ik trok snel een broek, een t-shirt en schoenen aan. Daarna had ik het nog steeds koud. Hoe hielden de mensen het toch uit zonder vacht?

Strompelend met mijn voeten in die on-

handige mensenschoenen probeerde ik in de sneeuw vooruit te komen. Na tien stappen al had ik ijskoude voeten. Maar dat liet ik niet blijken, want Mia liep naast me met rechtopstaande haren en vond het hele idee maar niets.

Intussen waren we bij de huizen aangekomen, die netjes naast elkaar op een rijtje stonden aan weerszijden van de straat en door bomen werden bewaakt. Hun vensters lichtten helder op in de duisternis.

Hoe heet het hier eigenlijk? vroeg Mia. Ze drukte zich plat tegen de grond en sloop verder. Het puntje van haar staart trilde.

Eindelijk kon ik uitpakken met wat ik te weten gekomen was. *De wijk heet Jackson Hole. Daarmee wordt het dal bedoeld. En de stad noemen ze Jackson.*

Onze oren ving het gebrom van een auto op. Vliegensvlug verstopten we ons achter een garage, zodat de koplampen ons niet zouden vinden. Er waren geen mensen in zicht, maar nadat we een tijdje op de loer hadden gezeten, hoorden we plots een huisdeur opengaan en kwamen er mensen lachend en pratend naar buiten. We konden hen nauwelijks zien, want ze waren helemaal omzwachteld met stof, van top tot teen. Zelfs om hun handen waren dikke stoffen gewikkeld. Toen ik opnieuw naar mezelf keek, werd het me duidelijk waarom ik het koud had en zij niet.

We gluurden voorzichtig om de hoek, een jongen en een poemavrouwtje die gehurkt zaten achter de muur van een garage.

Wat zijn die doorzichtige dingen in hun handen? blies Mia.

Dat zijn glazen. Intussen was ik zowat een expert geworden.

Tenslotte was ik al veel vaker dan zij naar de stad gegaan. Stiekem natuurlijk.

Maar de mensen hielden nog meer dingen vast. Een soort pakjes met staven erin. Het waren lange, dunne staven die er aan het uiteinde dikker uitzagen. Was dit het geheim van die kleurige mensensterren? Ik durfde voorlopig niet dichterbij te komen. Wat zou er gebeuren als ze iemand zagen die niet bij hen hoorde?

Nu omhelsden de mensen elkaar, ze klonken met hun glazen en lachten luid. Het leken net goden die tevreden waren over hun daden. Boven de stad bloeiden de eerste flonkerende mensensterren open, knallend en schitterend in alle kleuren van de regenboog.

O! Zo dichtbij! Mia staaarde verbijsterd naar de hemel.

Ik veerde op. *Tot zo*, zei ik tegen Mia en ik ging ervandoor.

Carag! Nee! weergalmde haar kreet in mijn hoofd.

Ik slenterde zo nonchalant mogelijk naar het groepje vrolijke mensen. Ik bleef op een tiental meter van hen af staan en keek naar hen. Eindelijk kon ik zien hoe ze die knallende sterren de lucht in stuurden. Ze staken de staafdingen aan met vuur, de uiteinden knetterden en na een paar tellen suisden de stokken sissend en flikkerend de lucht in, waar ze met een knal in een kleurenpracht uit elkaar spatten.

‘Hé jongeman, heb je het niet koud? Ben je je jas vergeten binnen?’

Dat was tegen mij! Ik kromp ineen. Een man keek me nieuwsgierig aan. Inderdaad, ze hadden meteen door dat ik niet bij hun groep hoorde. Mijn hele lichaam verkrampte. ‘Ik heb het niet

koud,’ loog ik en ik staaarde naar de lucht, net als de andere mensen, om zo weinig mogelijk op te vallen. Ze mochten niet merken dat ik geen mens was! Anders haalden ze misschien een geweer tevoorschijn!

‘Nou, des te beter,’ zei de man vriendelijk. ‘Gelukkig nieuwjaar!’

‘Papa, ik mag nu de raket. Het is mijn beurt!’ zeurde het kind dat, ingepakt in wol, naast hem op en neer stond te springen als een sneeuwhaas. Het kind kreeg een raket en mocht die aansteken met het vuur.

De raketten vlogen de lucht in, blazend en sissend, alsof ze in poemataal tegen me gromden. Toch wilde ook ik graag eens zo’n raket aansteken. Maar hoe kwam ik eraan? Moest ik gewoon wachten tot het mijn beurt was?

Ik wachtte en wachtte en hoopte dat ik het wachten lang genoeg zou volhouden. De knallen maakten een hels kabaal en de stank van de rook en het schietpoeder maakte me vreselijk zenuwachtig. Bij elke knal verkrampte mijn lichaam. Ik voelde hoe de haren op mijn armen begonnen te groeien en mijn tanden scherper werden. Even later waren ze zo lang en puntig dat ze in mijn lippen prikten. Nee, niet nu! Niet hier! Ik duwde mijn hand tegen mijn mond. Wanhopig probeerde ik me voor te stellen dat ik weer de jongen was met de zandkleurige haren en de goudgroene ogen en met de – alsjeblieft! – kleine mensentanden. Maar het hielp niet. Stap voor stap liep ik achteruit in de richting van de garage waar Mia op me wachtte. Hoeveel tijd had ik nog voor ik buiten mijn wil weer van gedaante zou veranderen?

Vanuit mijn ooghoek zag ik hoe twee jongeren een dik rood pak openscheurden en er een vlam tegen hielden. Iets viel naast me op de grond en gaf zo'n knal dat mijn trommelvliezen bijna scheurden. Van schrik was ik haast uit mijn kleren gesprongen. Voor ik kon nadenken, was ik boven in de eerste de beste boom geklommen. Enkele mensen keken me nieuwsgierig aan en vroegen zich waarschijnlijk af waarom ik me hoog in de kruin aan een tak vastklampte. Wat konden ze zien in de duisternis? Konden ze mijn scherpe hoektanden ontwaren? Of mijn vingers met klauwen die in de boomschors drongen? Ik kneep mijn ogen tot spleetjes, ik beefde. Had ik maar nooit het domme idee gehad om hierheen te komen!

Carag, kom uit die boom! Een vertrouwde stem. Mia's stem, een beetje beverig. *Je bent naar boven geflitst als een eekhoorn. Ik denk niet dat mensen zoiets doen. Zodra je weer beneden bent, zullen ze je niet meer zo aanstaren. Dus ogen open en vooruit!*

Ik herkende Mia's pelzen poema-oor dat naast de garage in het donker uitstak, het stelde me een beetje gerust. Ongelofelijk dat Mia niet was weggerend, zo snel en zo ver mogelijk van dat lawaai vandaan. Nee, ze was gebleven en wachtte op mij! Mia. Mijn geweldige grote zus Mia.

Terwijl ik uit de boom klom, stuurde ze me zingend sussende woorden toe: *Rustig, heel rustig nu.* Het hielp. Toen ik weer beneden stond, bleek ik gelukkig nog steeds een mens te zijn. Niemand keek naar me om. Iedereen was te druk bezig met dingen in de lucht jagen.

De garage lag een boomlengte van me af. Het liefst was ik met-

een naar Mia toe gelopen, maar ze waarschuwde me: *Nu moet je vooral langzaam bewegen, niet rennen, Carag. Als je begint te rennen, merken ze dat er iets niet klopt.*

Oké, antwoordde ik half verdoofd. Verstijfd zette ik de ene voet voor de andere. Ik sprong maar één keer op toen zo'n ding plots vlak naast me knetterend op de grond terechtkwam. Ik kwam geen ogenblik te vroeg bij Mia aan. Tegen de tijd dat ik naast haar door mijn knieën zakte, waren mijn handen al klauwen geworden. Enkele tellen later was ik weer een poema, mijn broek en t-shirt lagen verfrommeld in de sneeuw. Mijn zus likte me snel over mijn schouder. *Wegwezen hier,* zei ze en we renden ervandoor.

Ach, Mia. Ik had haar al zo lang niet gezien. Waar zou ze zijn? Zou ik haar ooit weerzien? Zou ik haar ooit kunnen vertellen hoeveel ik van haar hield? Ik voelde me vaak ziek van heimwee naar mijn familie. Telkens als herinneringen opdoemden en aanzwollen in mijn hoofd, zoals nu.

Toen ik had beslist om als mens door het leven te gaan, heb ik oudjaar gewoonweg geschraapt. Ik heb me teruggetrokken in mijn kamer en de radio aangezet ondanks de inspanningen van mijn vrienden van Clearwater High, die maar niet opgeven en probeerden me over te halen om met hen mee te vieren. Holly sprong in haar eekhoorngedaante wild op en neer op de balustrade van onze boomhut. Dorian hurkte naast me neer en keek me met zijn groene katerogen hoopvol aan. Brandon, mijn bizonvriend, stond als een grote bruine kolos op de witte weide onder ons.

Je mist wat, echt waar! verzekerde hij me met een ernstige blik. Ik vertrok mismoedig een oor. *Vergeet het maar, ik heb mezelf gezworen dat ik op oudjaarsdag nooit meer naar de stad ga.*

O, maar op goede dagen breek ik wel drie of vier, soms zelfs vijf keer mijn beloftes, beweerde mijn beste vriendin Holly en ze klom op mijn snuit. *Geloof me, het is echt leuk!*

Met een snelle beweging schudde ik haar van me af, ving haar op en hield haar even onder mijn poot gevangen. Het kietelde altijd zo fijn wanneer ze onder mijn poot lag te spartelen.

Laat me los, jij misbaksel! tierde ze.

Je hebt zonet een snorhaar van me gebroken, wist je dat? beet ik spelend terug. *Eerst moet je je verontschuldigen!*

Holly begon nog heviger te trappelen. *Hopelijk bindt iemand een raket vast aan je staart!*

Dat was niet bepaald een verontschuldiging, vond ik, maar ik hief toch mijn poot op. Af en toe mag een woodwalker aardig zijn. Ze schoot eronderuit als een roodbruine bliksem, klom meteen weer op mijn kop en trok aan mijn oren. Ik speelde dat ik woedend was en blies.

Iedereen komt mee, Carag, zei Dorian beslist. *Je wilt toch niet dat de wolven denken dat je bang bent?*

Nee, dat wilde ik inderdaad niet. *Nou goed dan.* Ik draaide bij, maar min of meer tegen mijn zin. Ik hoopte maar dat het geen complete ramp zou worden.

Vonken

Ik was niet de enige woodwalker die oudjaar akelig vond. Toen we met z'n allen in onze menselijke gedaante en met een dikke jas aan in de gehuurde bussen tegen elkaar aan stonden, rook ik vooral angst. Cookie, die tot nog toe vooral als buidelrat had geleefd, zag er in zijn mensengedaante uit alsof hij zich het liefst meteen dood wilde houden. En Leroy de stinkdierjongen zat er stilletjes bij, alsof hij op weg was naar zijn eigen begrafenis.

Er was geen ontkomen aan. Onze directrice, Lissa Clearwater, was onverbiddelijk. 'Iedereen komt mee,' zei ze vriendelijk maar beslist. 'Mensen zijn gek op oudjaar. Ze worden achterdochtig als je je dan in een kelder verstoppt en niet meeviart. Dus probeer eraan te wennen.'

'Maar dat geknal ... Het klinkt alsof iemand op onze kudde schiet.' Lou, het mooie wapitimeisje, zag bleek. Zenuwachtig draaide ze haar lange, donkere lokken om haar vingers. Ik keek stiekem naar haar en probeerde te doen alsof ze me koud liet en ze niet het wonderlijkste meisje was dat ik ooit had ontmoet.

'Ik weet het,' glimlachte Lissa Clearwater. 'Maar doe je best.'